

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 224/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., advokátkou, Hlavná 45, Prešov, proti postupu a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 So 1/2019 z 27. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 30. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľka sa žalobou podanou na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) domáhala zrušenia rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia Bratislava (ďalej len „sociálna poisťovňa“ alebo „odporkyňa“) č. 675 504 7222 0 zo 4. decembra 2013, ktorým rozhodla o zamietnutí žiadosti sťažovateľky o zvýšenie invalidného dôchodku podľa § 263 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. a podľa § 29 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov. Sociálna poisťovňa zároveň

rozhodla, že podľa § 70 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom od 19. septembra 2013 sťažovateľke vznikol nárok na výplatu invalidného dôchodku v sume 149,90 eur mesačne a že podľa ustanovenia § 263a ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 529/2006 Z. z. sa sťažovateľke naďalej vypláca invalidný dôchodok v sume 189,70 eur mesačne a nárok na invalidný dôchodok v nižšej sume 149,90 eur zaniká. Sťažovateľka sa podanou žalobou domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia sociálnej poisťovne z dôvodu zhoršenia jej zdravotného stavu.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 5 Sd 5/2014 z 31. mája 2016 potvrdil rozhodnutie sociálnej poisťovne a sťažovateľke nepriznal nárok na náhradu trov konania. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkové okolnosti týkajúce sa rozsahu zdravotného poškodenia sťažovateľky boli dostatočne ozrejmene príslušnými posudkovými lekármi sociálneho poistenia.

5. Proti označenému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala odvolanie, v ktorom poukázala najmä na skutočnosť, že nebol riadne zistený skutočný stav veci, pretože posudky vyhotovené pre účely konania nie je možné považovať za presvedčivé a preskúmateľné. Sťažovateľka tiež poukázala na viaceré procesné pochybenia sociálnej poisťovne a krajského súdu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 1 So 68/2016 z 22. augusta 2017 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu existencie pochybností o správnosti posúdenia rozhodujúceho zdravotného postihnutia sťažovateľky, ktoré neboli úplne odstránené a lekárske posudky sa s problematikou posúdenia polyneuropatie sťažovateľky vysporiadali viac-menej všeobecnými konštatovaniami.

7. Krajský súd po vrátení veci a doplnení dokazovania rozhodol rozsudkom z 2. apríla 2019, ktorým potvrdil rozhodnutie sociálnej poisťovne a sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podľa jeho názoru skutkové okolnosti týkajúce sa rozsahu zdravotného poškodenia sťažovateľky boli náležite ozrejmene príslušnými posudkovými lekármi sociálneho poistenia prostredníctvom doplňujúcich posudkov.

8. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom poukazovala najmä na skutočnosť, že posudkoví lekári na základnú otázku, z akého dôvodu nie je jej polyneuropatia posúditel'ná ako „*iné formy polyneuropatie*“, nezodpovedali a riadne sa ňou nezaoberali.

9. O odvolaní sťažovateľky rozhodol najvyšší súd rozsudkom napadnutým ústavnou sťažnosťou, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, keď nemal pochybnosti o skutkovom stave tak, ako ho zistil krajský súd, a zároveň sa stotožnil s jeho právnou, ako aj skutkovou argumentáciou.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. V ústavnej sťažnosti podanej proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka argumentuje:

a) V prvom odvolacom konaní najvyšší súd správne posúdil vec a neuspokojil sa so strohým konštatovaním v doplňujúcich posudkoch posudkových lekárov a tiež s tým, že krajský súd tieto všeobecné konštatovania považoval za dostatočné. Aj napriek tomuto konštatovaniu najvyššieho súdu krajský súd dospel k rovnakému záveru, teda k potvrdeniu rozhodnutia sociálnej poisťovne.

- b) Aj napriek skutočnosti, že v novom konaní boli vykonané ďalšie doplňujúce posudky, ani tieto nedávali odpoveď na základnú otázku sťažovateľky, ktorú kládla sústavne a opakovane počas celého konania, a tou je, z akého dôvodu nie je možné jej polyneuropatiu subsumovať pod kapitolu VI oddiel A položku 10 prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“).
- c) Sťažovateľka vidí paradox v postupe najvyššieho súdu, ktorý v zrušujúcom rozhodnutí z 22. augusta 2017 konštatoval nekonkrétnosť doplňujúcich znaleckých posudkov, pričom v novom odvolacom konaní boli dodatočne vyhotovené doplňujúce posudky dostatočne konkrétne, a to aj napriek tomu, že sa svojou podstatou a argumentáciou zásadne nelíšili.
- d) Porušenie označených práv sťažovateľka vidí najmä v celkovom nesprávnom právnom, ako aj skutkovom posúdení jej veci, v nevysporiadaní sa s jej skutkovou a právnou argumentáciou a v ignorácii odpovede na otázku, ktorá podľa názoru sťažovateľky bola podstatou samotného konania a zostala nezodpovedaná.
- e) Ani v doplňujúcich posudkoch predložených v rámci druhého odvolacieho konania nebolo dostatočne konkretizované a vysvetlené, z akého dôvodu polyneuropatiu sťažovateľky nie je možné subsumovať pod „*iné formy polyneuropatie*“. Najvyšší súd sa s touto otázkou riadne nevysporiadal, sťažovateľka preto považuje postup najvyššieho súdu, ako aj odôvodnenie napadnutého rozsudku za arbitrárne a rozporné s ústavou a dohovorom.
- f) Krajský súd ani najvyšší súd už nemali záujem podrobne sa zaoberať otázkou invalidity a polyneuropatie sťažovateľky, a to aj z dôvodu, že počas konania bol sťažovateľke priznaný plný invalidný dôchodok. Sťažovateľka však týmto nepovažuje svoj nárok za „vyprázdnený“, pretože „*v hre*“ je aj doplatok rozdielu medzi zaplateným dôchodkom a plnou invaliditou, na ktorú má sťažovateľka už dlhšie obdobie nárok. Uvedenú rovinu sociálna poisťovňa, ako aj všeobecné súdy prehliadajú, a to je práve to, čo sťažovateľka ústavnou sťažnosťou sleduje. Štátne orgány vrátane súdov musia pristúpiť k revízii a oprave nezákonných rozhodnutí aj za tú cenu, že bude potrebné účastníkovi konania doplatiť plnenie z dôvodu jeho chybného posúdenia alebo výpočtu.
- g) Okrem porušenia práva na spravodlivé súdne konanie došlo tiež k zásahu do majetkovej sféry sťažovateľky, a tým k porušeniu jej práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku. Porušenie týchto práv sťažovateľka namieta vo vzájomnej súvislosti, keďže v dôsledku nesprávnej právnej argumentácie, nesprávnej aplikácie právneho predpisu, nedostatočného odôvodnenia a porušenia zásad o dokazovaní došlo k upretiu jej vlastníckeho práva v súvislosti s priznaním invalidného dôchodku. Sťažovateľke bolo upreté vlastnícke právo k dôchodku v zákonnej výške, a teda jednoznačne bola ukrátená na svojich právach.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na majetok a práva na ochranu majetku (čl. 20 ods. 1

ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu o potvrdení rozhodnutia sociálnej poisťovne.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

12. Podľa sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne z dôvodu nesprávnych skutkových záverov a nesprávneho právneho posúdenia jej veci, pričom svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, keď sa nevysporiadal s jej skutkovou a právnou argumentáciou. Otázka, ktorá podľa názoru sťažovateľky bola podstatou samotného konania, tak zostala nezodpovedaná.

13. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

14. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porovnaj napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

15. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rámci správneho súdnictva, ústavný súd poukazuje aj na povahu a špecifický charakter správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (m. m. IV. ÚS 127/2012, II. ÚS 784/2015, II. ÚS 737/2015).

16. Ústavný súd teda skúmal, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu ako súdu kasačného v sťažovateľkinej veci sú zlučiteľné s jej označeným základným právom a právom podľa dohovoru.

17. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietke sťažovateľky o nezodpovedaní jej otázky, prečo polyneuropatia u nej diagnostikovaná nebola posúdená podľa kapitoly VI oddielu A položky 10 prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z. z., uviedol, že po zrušení rozsudku krajského súdu bolo vykonané opätovné posúdenie zdravotného stavu sťažovateľky (lekárska správa posudkového lekára z 5. marca 2018) za účasti odborného lekára – neurológa. Z posudku vyplynulo, že navrhovateľka trpí viacerými ochoreniami, pričom za „rozhodujúce zdravotné postihnutie posudkový lekár určil endokrinné choroby, poruchy výživy a premeny látok a toto začlenil do kapitoly IV, pod položku 1, písm. c) prílohy č. 4 k zák. č. 461/2003 Z. z. s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 50 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Z chronických komplikácií cukrovky bola zistená

diabetická polyneuropatia dolných končatín... V prípade navrhovateľky sa jedná o sekundárnu polyneuropatiu pri cukrovke, t. j. diabetickú polyneuropatiu, t. j. základným ochorením je cukrovka s následnou diabetickou komplikáciou v zmysle diabetickej neuropatie dolných končatín. Podľa objektívneho funkčného neurologického vyšetrenia ako aj pomocného špeciálneho objektívneho vyšetrenia - EMG je prítomná porucha citlivosti – senzitívna neuropatická bolesť, bez poruchy motoriky a chôdze, ktorú z posudkového hľadiska je potrebné hodnotiť ako ľahkú, maximálne stredne ťažkú poruchu. Uvedenú diabetickú neuropatiu dolných končatín stanovil posudkový lekár za rozhodujúce zdravotné postihnutie a začlenil ho podľa prílohy č. 4 k zák. č. 461/2003 Z.z. do kapitoly IV, pod položku 1 (cukrovka), písm. c) (chronické komplikácie cukrovky s výskytom jednej diabetickej komplikácie v zmysle diabetickej neuropatie dolných končatín) na dolnej hranici miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 50 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Podľa prílohy č. 4 k zákonu o sociálnom poistení pod kapitolou VI - choroby nervového systému, odd. A - postihnutie mozgu, pol. 10 sa posudzujú z posudkového hľadiska zápalové choroby mozgu a miechy, neurodegeneratívne ochorenia, polyradikuloneuritídy (ochorenia periférnych nervov podmienené autoimúnne – zápalovým procesom) a iné formy polyneuropatie (postvaccinačné, postinfekčné, polyneuropatie pri systémových ochoreniach, tlakové - úžínové polyneuropatie event. pourazové. Podľa špeciálneho posudkového hľadiska len v prípadoch ťažkých foriem postihnutia mobility miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť je v rozpätí 70 - 80 %. Uvedené posudkové kritériá u navrhovateľky nie sú splnené a preto nemôže byť diabetická neuropatia (senzitívna) zaradená do kapitoly VI, odd. A, pol. 10, písm. c) citovanej prílohy. Vychádzajúc z uvedeného je posudkový záver pokiaľ ide o trvanie čiastočnej invalidity, resp. invalidity a miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť zhodné s predchádzajúcimi posudkami.“.

Ďalej najvyšší súd zdôraznil, že z posudku z 25. februára 2019 (zdravotný stav bol opätovne posúdený za prítomnosti neurológa) vyplynulo, že pokles schopnosti sťažovateľky vykonávať zárobkovú činnosť je 75 %, avšak až od 1. novembra 2018. Posudkový lekár potom uviedol, že „podľa prílohy č. 4 zák. č. 461/2003 Z.z. kapitola VI odd. A pol. 10 sa posudzujú z posudkového hľadiska zápalové choroby mozgu a miechy, neurodegeneratívne ochorenia, polyradikuloneuritídy (ochorenia periférnych nervov podmienené autoimúnne-zápalovým procesom) a iné formy polyneuropatie (posvaccinačné, postinfekčné, polyneuropatie pri systémových ochoreniach, tlakové - úžínové polyneuropatie event. pourazové). Podľa špeciálneho posudkového hľadiska je len v prípade ťažkých foriem postihnutia mobility miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozpätí 70 - 80 %. Uvedené posudkové kritériá navrhovateľky nie sú splnené a preto ani nemôže byť diabetická neuropatia (senzitívna) zaradená pod kap. VI, odd. A, pol. 10, písm. c).“.

K záverom prepúšťacej správy z hospitalizácie navrhovateľky v NEDÚ, n. o., Ľubochňa zo 16. marca 2016, v ktorej sa konštatuje, že „u navrhovateľky ide o známky zmiešanej senzitívnej motorickej axonálne - demyelinizačnej polyneuropatie dolných končatín - ťažká forma porucha hlbokkej vibračnej citlivosti na dolných končatinách“, posudkový lekár uviedol, že ešte aj v marci 2016 „bola dokázaná diabetická senzitívna neuropatia dolných končatín, pri zachovaní motoriky a chôdze a preto predmetné ochorenie bolo zaradené do kap. IV, výskyt jednej diabetickej komplikácie pri cukrovke - pol. 1, písm. c) prílohy č. 4“.

Napokon podľa odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu posudkový lekár konštatoval, že „navrhovateľka bola uznaná dlhodobo práceneschopnou od 01.12.2017 do 01.11.2018

pre zhoršenie zdravotného stavu. Od januára 2018 je v liečbe psychiatra pre epizódu ťažkej depresívnej poruchy. V júli 2018 bola opakovane hospitalizovaná v NEDÚ Lubochňa pre pretrvávajúcu neuspokojivú metabolickú kompenzáciu. Po úprave liečby dochádza k stabilizácii cukrovky s dokumentovaním už troch chronických diabetických komplikácií v zmysle počínajúcej diabetickej nefropatie, diabetickej senzitivnej polyneuropatie dolných končatín a rozvinutej kardiálnej autonómnej neuropatie. Na základe kontrolného neurologického vyšetrenia z januára 2019 a kontrolného EMG vyšetrenia dolných končatín z februára 2019 zistil spolu s prísediacim lekárom z odboru neurológie progresiu aj sekundárnej diabetickej polyneuropatie dolných končatín. Na základe odborných lekárskeho nálezov rozhodujúce zdravotné postihnutie - cukrovku s výskytom troch chronických komplikácií zaradil do kap. IV, pol. 1, písm. c) so zmenou miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť na 65 % s navýšením o 10 % pre iné zdravotné postihnutia.“. Sťažovateľka bola teda uznaná invalidnou s celkovou mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 75 % s dátumom zmeny miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť od ukončenia dlhodobej práceneschopnosti – 1. novembra 2018. Na základe tohto posudku sociálna poisťovňa vydala 18. marca 2019 nové rozhodnutie č. 675 504 722 0, ktorým sťažovateľke priznala invalidný dôchodok od 1. novembra 2018 v sume 300,20 eur mesačne.

Najvyšší súd, vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu, konštatoval, že neboli pochybnosti, o aké dôkazné prostriedky odporkyňa oprela svoje rozhodnutie, a kasačný súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporkyňa riadne vyhodnotila dokazovanie, ktoré vyústilo do správne zisteného skutkového stavu, z ktorého následne vychádzala pri svojom rozhodovaní. Krajský súd svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil a v primeranom rozsahu zaujal stanovisko k jednotlivým námietkam sťažovateľky.

Ďalej vyhodnotil, že výhrady sťažovateľky uvádzané v odvolaní voči posúdeniu jej zdravotného stavu a pochybnosti o jeho náležitom posúdení sú *«nepochybne prejavom nespokojnosti s priznaním invalidity „v nižšom stupni“.* Krajský súd opakovane nariadil preskúmanie zdravotného stavu navrhovateľky, ktorého výsledkom bolo potvrdenie predchádzajúcich záverov posudkových lekárov, ako aj neskoršie zvýšenie poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť od 1. novembra 2018. Navrhovateľka v odvolaní neuviedla také dôvody, ktoré by boli spôsobilé spochybniť závery, ku ktorým krajský súd dospel a uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Posudkoví lekári náležite odôvodnili, prečo neuropatiu, diagnostikovanú u sťažovateľky nebolo možné hodnotiť podľa kapitoly VI. prílohy č. 4 k zák. č. 461/2003 Z.z., pričom z ich odpovedí najmä vyplynulo, že u sťažovateľky ide o sekundárnu polyneuropatiu pri cukrovke (diabetickú polyneuropatiu), t.j. základným ochorením je cukrovka s následnou diabetickou komplikáciou v zmysle diabetickej neuropatie dolných končatín. Podľa kapitoly IV. položka 1 písm. c) prílohy č. 4 k zák. č. 461/2003 Z.z. sa hodnotí ťažko kompenzovateľná cukrovka, s opakovanými stavmi kolísania hodnôt glykémie a diabetickými komplikáciami (chronické komplikácie cukrovky, angiopalia, neuropatia, diabetická noha). Aj uvedené nasvedčuje záveru posudkových lekárov, že neuropatia, diagnostikovaná u navrhovateľky ako komplikácia popri cukrovke je z posudkového hľadiska podraditeľná pod vyššie uvedené ustanovenia prílohy k zák. č. 461/2003 Z.z.».

Najvyšší súd tiež zdôraznil zrozumiteľnosť a presvedčivosť vysvetlení posudkových lekárov podaných k zdravotnému stavu sťažovateľky, ako aj k jej rozhodujúcemu zdravotnému postihnutiu v súvislosti s percentuálnou mierou poklesu jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Odvolací

súd preto nemal pochybnosti o správnosti týchto záverov, pretože tieto posudky sú zrozumiteľné, logické a bez rozporov.

Najvyšší súd nevyhodnotil ako dôvodnú ani argumentáciu sťažovateľky týkajúcu sa doplnenia dokazovania o odborné vyjadrenie, resp. znalecký posudok, prípadne o vypočutie posudkových lekárov, keďže „vo veciach sociálneho poistenia je dokazovanie v tomto smere zverené posudkovým lekárom sociálneho poistenia príslušnej pobočky resp. ústredia (§ 153 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z.). Navrhovateľka napokon nespochybňovala ustálenie jej diagnózy ako takej (polyneuropatia), ale jej následné hodnotenie - podradenie pod konkrétne ustanovenie prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z. z.“.

18. Poukazujúc na podrobné a presvedčivé odôvodnenie napadnutého rozsudku, ústavný súd na rozdiel od sťažovateľky nepovažuje závery najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené, a teda arbitrárne. Najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie sťažovateľkou uplatneného nároku na zvýšenie invalidného dôchodku a aplikáciu príslušných zákonných ustanovení na daný prípad relevantným spôsobom odôvodnil. Podrobne odôvodnil skutkový stav doplnený o opätovné posúdenie zdravotného stavu sťažovateľky, ako aj svoj právny záver o nedôvodnosti jej odvolania, ktorý ho viedol k potvrdeniu výroku rozsudku krajského súdu. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa primeraným a dostatočným spôsobom vysporiadal aj so zásadnou námietkou sťažovateľky, ktorá mala pre vec podstatný význam, a to z akého dôvodu nebolo možné neuropatiu diagnostikovanú sťažovateľke (ako diabetickú komplikáciu) podradiť pod ustanovenia kapitoly VI prílohy č. 4 k zákonu č. 461/2003 Z. z. Ústavný súd, poukazujúc na odôvodnenie napadnutého rozsudku, konštatuje, že nezistil svojvoľný postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru, ktorému preto nemožno vyčítať nedostatočnosť či arbitrárnosť.

19. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Keďže vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu o takýto prípad nejde, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sa javia nedôvodné a nesignalizujú možné porušenie jej práva na spravodlivý proces. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

III.2. K namietanému porušeniu práva na majetok a práva na ochranu majetku:

21. Čo sa týka námietky porušenia základného práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv v spojení, resp. ako dôsledok namietaného porušenia

jej práva na spravodlivý proces. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnutým rozsudkom mohlo byť porušené právo sťažovateľky na spravodlivý proces, a tým aj spochybnená ústavná udržateľnosť tohto rozhodnutia, neprichádza do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. jej práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

22. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2021

Robert Šorl
predseda senátu